

1. Slunečního svitu opět ubylo. S podzimem se veškerý duchovní život, který neviditelně působí ze Slunce na přírodní „krev“ — šťávy v rostlinách, zastavuje a tuhne v plodech, zrajících pod Michaelovým žezlem. Pozorný člověk prožívá na podzim dozrání kosmických ideálů, přinesených Rafaelovým a Urielovým dechem. Může přijímat i pomoc planoucího meče Michaelova, ukutého z meteorického železa. Ten proniká již do letních nocí, plných ještě animálních tužeb přírodní síry, a hasí oheň vášní meteorickými roji. I na podzim přináší lidstvu impuls zdravého a cílevědomého duchovního sebevědomí, přemáhajícího nižší vědomí pudového lidství. Sbližuje tak nebesa se Zemí. Nebe „slzí“ nad nevědomostí lidstva. Ono velkolepé padání hvězd není pouhým grandiózním divadlem pro poetické duše či suché astronomy. Je vpravdě mystickou skutečností, která přináší lidstvu nebeské oplodnění. Meteorické železo pomáhá člověku k probouzení božského Já. Vlévá člověku vědomí, že lidský duch je synem božím a lidská duše dcerou nebes. Obnovuje touhu po přiblížení k Bohu, po nalézání božské moudrosti a omezování přízemního lidského rozumářství. Zároveň tyto roje odnášejí přebytečnou astrální sirnatou substancí. Spolu s nimi jsou z přírody odnášeny i plodivé síly, které v přírodním životě v zimě nebudou zapotřebí.

2. V dvojznamení Orla-Štíra můžeme nalézt inspiraci pro jednu základní stránku celého našeho života: pro manželství, partnerství, milence. Touto podzimní dobou působí vliv tohoto znamení nejsilněji. Štíři jsou padlí Orlové, kteří ztratili vzlet vznešenosti a ukování v temnotě čerpají jen ze sil podzemí, ze sopečných bouří země i lidského podvědomí. Jsou přikuti ke skále nižšího osobního života. Lidské tělo, které má být chrámem božím, už většinou neobývají Orli vzletu vyššího Já, ale Štíři. Znovu se musíme učit otevírat svá srdce a do jejich bran nechávat vproudit světlo nebeských Orlů a přijímat balzám tvůrčích sil božího Slova-Logu. Proslunit jím naše pudové podvědomí je práce dlouhodobá, ale cíl je naplňující, osvobozující a úlevný.

Čínský šienšanský mudrc o tom říkal svému žákovi: Protože tvá touha po slasti ti neumožnila čistý pohled, pohyb v tvém nitru se proměnil v divokou bouři, v rozlícené moře, které nemá potuchy, kam se jeho vlny ženou. Ale nejpodstatnější myšlenkou pohnutí tvého ducha bylo Tao... I nejžhavější touha ztratí žár. I tělo tvé milované ženy povadne a změní se v prach. Tak hyne listí stromů v jeseni a vadnoucí květiny se pokládají k zemi. Jak můžeš mít tak silnou lásku k tomu, čemu hrozí zánik? Neznáš dosud, jak miluješ, neznáš předmět své lásky. Půvab ženy je pouze mýjivým odleskem krásy Taa, Božství, která nemá tvar. Podnět v tvé mysli rozntil ten příliv citu, který stupňuje tvou touhu vznést se s milovanou osobou nad obzory do krajiny štěstí. To vše není nic jiného než rytmus Taa; pouze ty o něm nevíš. Podobáš se tak vodnímu toku, ten zná jen své

lesknoucí se břehy a nemá potuchy o síle, která ho žene, ale který se jednou nutně spojí se širým mořem...

Proč tedy toužit po lidském štěstí, které proletí mžikem a opět zmizí? Čuang-C' přece řekl: Největší štěstí není štěstí... A nyní uvaž, jak je malicherné a ubohoučké na okamžik vzplanout s vědomím budoucího zmaru a opětného vstávání. To vrávoravé a bezmocné chtění... Nepožaduj štěstí na ženě! Ona je přece pro tebe radostnou zvěstovatelkou Taa. Hledej v ní nejčistší tvar v celé přírodě. Právě ta něžná síla je podnětem, který v tobě vzbuzuje onen rytmus. Ona sama je však ubohé stvoření jako ty sám a ty naopak jsi pro ni nositelem stejně radostné zprávy Božství.

Básník, kterého zaujala krása ženy, je prolnut rytmem Taa. Vidí pak půvab milované bytosti všude kolem sebe, v květinách, horách, v dalekém horizontu. Krása ženy a přírody je totožná. Je formou Taa, které samo je ve své velikosti netělesné. To, po čem tvá duše touží, ten veliký podivuhodný pocit není nic jiného než splnutí s tímto půvabem a se zrodem té krásy — s Taem. Podobně je tomu i u tvé ženy. Jste pro sebe navzájem anděly, provázíte se spolu k Tau, i když o tom nemáte ani tušení... Jen v Tau je dokonalé spojení bytostí, které se milují. Je to možnost vstoupit v ono věčné — Jediné — jako vrcholu lásky a být tak plně s milovanou ženou, že ty jsi jí a ona tebou, plně a bez konce tak, že ani smrt nemůže zničit vaši jistotu, ale současně tak čistě a pokojně, že žádná další touha se už v tobě neprobouzí, protože jste dosáhli nejnroucnějšího blaha a ve všem neposkrvněný a věčný mír. Neboť Tao je jediná, věčná, všeobjímající duše. Není to čistší než tělesná láska, posmutnělá láska, v níž můžeš jen sledovat, jak denodenně je čistota duše zraňována temnou a krvavou vášní? Jen když jsi našel zrod v Tau, jsi na věky a bez poskrvny spojen s duší své milované ženy, s duší všech lidí-bratřů a s duší přírody.

Několik málo prchavých dnů štěstí, které milenci na zemi prožívají, jak jsou nicotné ve srovnání s nesmírností blaha, kdy duše milujících se rodí v Tau a stanou se v nejvyšší čistotě jedinou věčností...

A duše milujících jsou podobné bílým obláčkům, které plují vedle sebe a poháněny stejným poryvem větru se ztrácejí v azurovém blankytu.

3. Bohuslav Martinů ve své Legendě z dýmu bramborové natě vystihl z podzimní nálady mnohé. Asi dobře pociťoval, jak se příroda připravuje na odpočinek a blahodárny klid, aby přírodní síly mohly na jaře vstoupit do proudu obnovené činnosti. Projevuje se nejen zákon zralosti, ale i zákon lásky duchovních mocností, které s úctou a díkyvzdáním sledují práci i těch nejmenších bytůstek: přírodních sil gnomů, sylfid, undin i salamandrů.

Životní síly letního žáru slunce vyhasly a éterné proudění v rostlinách houstne. Pozvolna se tok rostlinné mízy zastavuje a semena dozrávají. Éterné substance rostlin se stahují do kauzální esence semen. Zralá semena absorbují sílu přírodních elementárů.

Dotek „uspávacích“ mocností podzimu způsobuje, že duchové země malátnější a ukládají se k zimnímu spánku. Zavrtávají se do země, aby zde v sladkém snění prožili dobu určenou k odpočinku. K zemi je sesílána koncentrační schopnost stáhnout život, dosud rozevlátý do kosmu. Přírodní duchové, dosud volně se pohybující, jsou jako magneticky přitahováni k trychtýřovitým či nálevkovitým vírům, které jim dávají klesat do zemských hlubin. Tak se i životní síly rostlin stahují pod zemský povrch. Elementárové éterné oblasti vody a ohně nesou mízu ke kořenům rostlin. Ty vadnou. Listy stromů opadávají a obraz podzimní přírody nabývá své barevné tklivé krásy v lesku podzimního slunce. Skví se jedinečná pestrost tisícerych odstínů zeleně, hnědi, červeně a žluti.

Skupinové duše stromů dostávají impuls k zimnímu spánku, který jako by říkal: Jděte spát, abyste se vyspali přes noc zimy, abyste měli sílu k nové tvořivé práci, až přijde ráno přírodního dne!

Příroda šeptá modlitbu díkyvzdání nekonečné boží lásce.

4. Na podzim se třídívalo zrní od koukolu a plev, zralé plody od nepodařených. Děje se to i neviditelně. Úlohu nebeského Hospodáře přejímá Michael. Čistí duchovní sklizeň lidstva tím, že spolupůsobí při padání meteoritů. Ty nám přinášejí síly očisty a poselství makrokosmické lásky, pomáhající lidstvu vymanit se z luciferských a satanských vlivů. Michael tím lidstvu připomíná, že nenáročná práce ve prospěch lidstva je posvěcením lidského života a zráním pro kulturu budoucnosti. Požadavky na naši morální stabilitu se dnes stupňují, jak roste nespokojenost, náročnost, pýcha, zášť, nestřídmost, lenivost, samolibost, vášně, vulgarita zábavy, zrůdnost umění atd. Tím silnější protilátky jsou nám však každý podzim nabízeny. Meteorické roje jsou nejen viditelnými částicemi hořící meteorické látky, ale vyplňují celou atmosféru mohutnými očištnými vlnami sil, přinášejících k obnově Země z nepředstavitelných dálav makrokosmické harmonie. Tyto síly, uchopeny a využity zde bytostí Michaelovou pro lidstvo, jsou označovány za vzmachy jeho sférického meče. Na podzim je to hlavně roj Leonid, který ze zemského pohledu je k nám vrhán ze znamení Lva.

Michaelovo poselství zvětšuje sférickou železnou vůli, vedoucí k zachování vnitřního života a jasněho vědomí i v době vadnutí a následného spánku zimy. Vidíme zde určitou polarizaci přírodního a duchovního: na podzim a v zimě odumírají síly přírodního života, ale zároveň vzestupují božské síly bdělosti a zjasnění vědomí.

5. Vnější síly slunce slábnou a současně s tím nabývají odpůrčí bytosti každým rokem znovu naděje, že zabrání vánočnímu východu duchovního slunce v temnotě zemské noci. Síly smrti, které nyní vládnu přírodě, se pokoušejí ovládnout i člověka a u materialisticky založených lidí se jim to daří. Bytosti svodu se každoročně v malém pokoušejí zopakovat to, co se kdysi událo jako „pokušení v ráji“. Zatímco však kdysi pokoušely člověka zvenčí, dnes k němu vzlínají z nejskrytějších záhybů jeho nitra, většinou nenápadně a často i pod maskou čehosi ušlechtilého, ba duchovního. Je to pro něho úkol rozpoznat pečlivě vedeným řezem michaelského meče hranici pravdy a falše, čistého a kalného, opravdového a předstíraného. Michaelský meč v našem nitru musí mít citlivost lékařského skalpele, kterým se znalostmi, logikou i srdcem oddělujeme vše nežádoucí. A věru — tato hranice bývá u mnoha věcí velmi jemná a je nutné zapojit veškerou dobrou vůli, duchovní inteligenci a sebekritičnost k vedení správného řezu. Pak nám bude zřejmější, že duchovnost nezačíná unylým či neplodným vznášením se kdesi v metafyzičnu, ale především obyčejnou denní ducha-přítomností. Duchovní požadavek pro vývojové stadium dnešního člověka není mystická lhostejnost, ale spoluzodpovědnost za svět. Kolik je v člověku dobroty, tolik je v něm života. Proto je dobré vstupovat do michaelského období s bdělostí a odpovědností. Silám duchovního světa je nutné přinášet naše kvality, jinak se nemají v nás kam umístit. Musíme být důvěryhodní nejen pro svět vnější, ale i pro svět duchovní, který neoklameme. Ten nám pak pomůže chápat a prožívat další stupně vývoje. Nikdy nám nemůže být otevřen další duchovní stupeň, dokud jsme nezvládli zkoušky toho současného. A mohou to být ty zdánlivě nejbanálnější zkoušky všedního života.

6. Letní vzednutí citů, kdy jsme kolem své všestranně rozpořhybované osobnosti živě mentálně gestikulovali a měli své nitro často přeplněné jakýmsi chaotickými hluky a bengály, ochablo a my můžeme nyní tiše usednout v jógové nehybnosti a s klidem matematiků rozmotávat vztahové či náladové zapletence niter. Časný život je možné touto dobou snáze zhodnocovat a prohlubovat věčnými ideami, vykonávat každou práci soustředěně a zhodnocovat ji radostným vědomím služby Bohu a bližním. Můžeme hlouběji uvažovat o vnitřní hodnotě naší práce, děkovat i za prožité útrapy dne, uvědomovat si, že jsme Bohu tím blíže, čím oddaněji v důvěře v jeho spravedlnost a lásku procházíme svým údělem a takto se osvobozujeme od jeho tíhy. Snáze si uvědomíme, jak tolerancí, vcítivostí, sebekontrolou, logikou a rozmyslností se můžeme postupně připravovat k postřehování nadsmyslových úrovní, k otevírání pohledů do vyšších světů.

I k podzimu našeho života by měla patřit rozvaha, klid a sebevláda, jež mění vášně v popel. Po prohlédnutí veškeré chtivosti jako zbytečné iluze zůstává v duši síla, které se říká „mystický

popel“. Ten nám pomůže, až zestárneme, naplňovat se sebevzdáním boží vůli. Vynasnažíme se proto již teď, aby se naše duše skvěla jako podzimní laskavé slunce lásky a vyzařovala podobný klidný jas. Čím je láska hlubší a opravdovější, tím větší je dosažené osvětlení. Jen když s klidnou podzimní rozvahou a důsledností překonáváme nesprávné myšlenky, rozpouštíme špatné city, přemáháme nedobré zvyklosti a zušlechťujeme svou povahu, stáváme se pak růží lásky v sadě věčnosti, strážci semene věčného dění a planoucími pochodněmi věčného života, nebo k tomu spíše jen vykonáváme první a další a další krůčky.

PROSINEC

1. Síly v přírodě, vydechnuté zjara ze Země, v létě oplodňují a tvoří plody. Na podzim pohasíná přírodní vědomí ke spánku, duše Země se ukládá do hlubin. Při spodní zádrži dechu Země ustává přírodní vědomí. Nad sněhem i pod povrchem země je hluboké rozsáhlé ticho. Parný dech léta se změnil v popel a prach odumřelých rostlin. Je čas, kdy si člověk může navodit náladu poutníka, který v létě vzepjal svou duši i tělo k výstupu na vysoké hory a nyní sestoupil do klidné domovské nížiny a zpětně přehlíží prožitky svého vzepětí k výšinám. Naše nitro nám na podzim může připadat jako vytopená útulná chýše, ve které jsme s úlevou spočinuli a kde si nyní niterný obsah klidně utřídíme, zhodnocujeme, nalézáme nově. Skládáme výsledky svého letního oplodnění do svého nitra pro budoucnost, tak jako poslední zemské plody vytvářejí svá semena nebo jako se úroda ukládá pro další období. Vše je pak zklidněno pod bělostným příkrovem. Země nám v době zimního slunovratu dává nejvíce pocítit svou vlastní sílu.

Mystika ročních dějů se promítá do našeho naladění. Protože zemská duše byla v létě rozprostřena do kosmu, byl člověk též méně schopen duchovního myšlení a cítění. Byl víc roztěkaný, toužil do přírody, do dálek. Jako by chtěl neuměle následovat zemskou duši. Podvědomě totiž tento výsun vycítil a tato touha se v něm modifikovala podle jeho založení. U mnohých se v létě více drala k projevu pudová oblast, touha po sportu, lenošení, ukájení libostí a uhýbání od odpovědnosti. V horkém létě jsme snáze měli i „horkou hlavu“. Čisté inspirace jara byly přehlušeny, jako když ryzí ideál mládí mizí pod hmotářskými zisky a cíli dospělosti.

A teď? Tak jako duše Země, jsme i my v zimě více soustředěni do sebe — každý podle svého: buď do mrazu egoismu nebo do ztišení veškeré chtivosti a blíženi se svému pravému Já. Mráz venku zamezuje přílišnému rozpínání psychiky, příroda nás nerozptyluje, sníh zaoblil všechny hrany venku i v naší duši, vůle je koncentrovanější a pevnější, neboť i duše Země je pevně spojena se svým tělem, spočívá uvnitř něho. Země je nyní nejvíce sama sebou. Zadržuje v sobě svůj niterný dech, svou vnitřní sílu. Život přírody se schoval do latence pod povrch, vše ztichlo, cítění se zklidnilo a člověk se snáze soustředí. Není tak roztěkaný do prostoru a může více nalézt sebe sama v božské síle duchovního Já, kterým přemáhá přírodní útlum.

2. Ke snaze o přiblížování se vnímání gabrielských mysterií si můžeme sami hledat dostupné pomůcky, zprvu i ve světě fantazie. Jaké? Třeba představovaný nebo i skutečný pobyt v tichu zasněžené zimní noci, kdy na nás luna upírá svůj mlčenlivý pohled světla, odraženého ze Slunce. Můžeme se vcítovat třeba do Beethovenovy sonáty Měsíčního svitu (ač byl tento titul doplněn vydavatelem teprve dodatečně), zejména do její volné věty.

Tajemství prostoupení se čistými silami živoucího Měsíce obsahuje vánoční zrození lásky, která je slunečním Dítětem Matky Marie. Láska je rozdána světu, aby přiváděla lidstvo k poznání nebeského Otce, z něhož bylo sluneční Dítě silou Slova-Loga počato.

Toto sluneční Dítě reprezentuje souhrn duchovních sil, které od Otce přijímá lidská duše, jejímž nejčistším pravzorem byla zemská Marie. Měsíc je velkým reflektorem vlivů Slunce i hvězd. Ve vzduchu stále proudí tvůrčí kosmické síly, přinášené k Zemi slunečními duchy. Člověk tedy krom zemského vzduchu přijímá i „vzdušný oheň“ ducha Slunce, jehož je vzduch nosičem. Hvězdy samozřejmě nepůsobí stále stejně. Ve znameních, kterými Slunce putuje v době Gabrielovy vlády však vanou silnější proudy „čistého lidství“. V čase kolem Vánoc je okolní atmosféra zatížena astrálními zlem nejméně, neboť v ní silně působí Kristův impuls znovuzrodivší se lásky. Kosmem vanou síly duchovního Slunce. Proto je člověk touto dobou nejvíce odpoután od hmotarství a může přijmout tichou řeč rodičoho se slunečního Dítka, ono tajemné vlnění nového duchovního života. Příští rok ho opět prověří.

3. Zemská Matka vdechla v době vrcholného léta sluneční působení a na podzim ho do sebe uzavřela. V hlubině mateřského těla dozrával plod, přijatý v létě od Otce — nový, čistý život, takový, který byl původně u Boha a který může člověka obrodit. Ten je o Vánocích vydán světu. Archanděl Gabriel přináší člověku zvěst, že z hlubiny jeho duše se musí zrodit Fénix lásky a vytvořit duchovní Slunce, které bude rozdáno ve prospěch světa jako „sluneční boží Dítě“. Tento Fénix lásky je pravým Já člověka, které prozáří a oživí všechny další složky lidské bytosti a jako zářivý démant vrhá všechny barvy spektra do okolí. V tiché hlubině vánoční noci může nastat spojení měsíčního ženství, to je naší duše, s božstvím Slunce. Tedy: co zemská duše v létě přijala jako zářící sluneční síly, ze kterých kdysi povstalo i naše pravé Já, to se v nás může zrodit o Vánocích, kdy Zemí prožehuje od protinožců Půlnoční Slunce a září až do hlubin našeho nitra. Ono Půlnoční Slunce může poklad Země, přinesený v létě, k naší duši jakoby „vystřelit“ či „nadzvednout“ z nitra zemské duše. Čím více v sobě obnovíme panenství duše, tím budeme vůči těmto vlivům vnímavější.

4. Odmyslíme-li si nynější vánoční třeštění a jejich zvnějšnění do jakési sklerotické idylky, můžeme nalézat cosi božsky intimnějšího. Sluneční Dítě Kristova ducha, které v nejhlubší noci přinesla neskonale laskavá a čistá božská kosmická Matka ve svém zemském reprezentantu — Marii, je nám každoročně vkládáno do jesliček nitra. Je to pravzor lidství, který nám — když se k němu oddaně vtišíme — dává i možnost porovnání našich životních aktivit a obsahů

s pravzorem čistého lidství. Předkové věřili, že toto naše niterné Jezulátko může sílit tak jako nové slunce, obnovené po zimním slunovratu. I ono nabývá na světlo a teple. Sami si pak můžeme zkoušet rozeznávat to, co snese a neporuší jeho bytí od toho, co nám ho naopak zastře. Při poctivé snaze o probělení se k zimním mysteriím, stejnoměrně klidné jako padání sněhových vloček, se nechme přihýčkávat k našemu niternému Jezulátku, které k nám vztahuje svou náruč. Nechme se prodchnout jeho posvátnou obrozující silou nesmrtnosti a mládí, nezranitelnosti a bezpečí. Nechme se prostoupit vědomím, že i my jsme dětmi nebeského Otce, Stvořitele všech bytostí. Máme proto božský původ a božské předurčení. Čistota a milost božího Dítka nás může vést přes smrt a zmar hříchu. Povede nás tiše a jemně k citům, myšlenkám i činům, které nebolí, ale hojí, neboří, ale tvoří. Proto začíná mystický vývoj v době Vánoc. Poklekněme v nitru před křehkostí tohoto Dítka a pochopíme jeho pevnost a všemohoucnost.

5. Archanděla Gabriela můžeme prosit o pomoc k rozpouštění podvědomých sil, o pomoc při proměňování podvědomých štirů v orly slunečního vzletu. Prosme, aby nám pomohl stát se duší bezmezně oddanou Bohu, duší, ve které se zjevuje obraz čisté Marie. Aby nás naplnil svou milostí, aby se naše duše postupně stávala Marií, která zrodí své sluneční dítě. To nechť v nás probudí k vědomí naše slunce, naše božské Já jako Kristovu páteř celé osobnosti. Ta nás bude ochraňovat jako nejmocnější prostředek nejvyššího bezpečí a osvobození.

Postavte si před duši třeba tuto podobnost. Jako v přírodě odhání trvale udržovaný oheň všechny šelmy, i astrální útvary našich nectností se pak vyloučí z našich niter. Nejprve jsou vymístěny jen do naší aury, kde často ještě dlouhou dobu čekají na ochabnutí naší pozornosti a bdělosti, na vhodnou situaci nebo prostředí, které v nás opět vzbudí pokušení či negaci, aby se tím silněji vrátily. Vytrváme-li však s boží milostí a neobnovujeme-li vyloučené nectnosti, zlozvyky či vady, rozprchnou se tyto aurické šelmy jako draví vlci či lstivé lišky do temna noci, kde bez obnovy potravy zhynou, a my si pak vědomí našeho zběleného lidství rozestřeme po sněhových pláních, tiše a bděle přijímajících a odrážejících svit Luny a šepot hvězd.

Nebo zkusme jinou meditaci. Zvířata symbolizují mnohé nectnosti, jeskyně s Jezulátkem může značit naše nitro. Proto přišla k Ježíškovi mnohá zvířata a neútočila, že jeho zcela čistá duše byla v míru se vším tvorstvem.

6. Naše nejtěžší zatížení bývá vetkáno do našich tuhých substancí. Jen to, co je v našem nitru egoisticky zatvrdlé, se může stát terčem střel osudu či nepřátel. Osudovým zásahům sice můžeme na čas uhnout (například snadným „vyléčením“ nemoci bez vnitřní nápravy toho, co ji v naší

povaze zapříčinilo), další zásahy však mohou být tím razantnější. Jedině postupné rozpouštění všeho osobnostního chtění, požadavků, představ atd., nabytí pokory před boží vůlí, rozpoznání, přijetí a následné odpařování všech vývoji překážejících substancí navozuje neosobní život a ten zháší tíhu údělu.

Nechme se prostoupit vonícím dechem vánočních lilí vnitřní nevinnosti a prostoty, které nám svou magickou silou pomohou přelamovat a rozmělnovat naše ztuhlé povahové substance přes kolo osvobození. V člověku, který je již prostoupen mariánsko-gabrielskou čistotou, lehkostí a nevinností, nebude již nic, co by kladlo odpor při lámání na kole osudu. Pravá nevinnost jednou natolik zvláční a zéterizuje naše bytosti, že v nich již nebude nic, co by se dalo zlomit. Procházejme si touto dobou naše vnitřní obsahy, co vše tomu ještě brání a jsme-li ochotni to na sobě změnit. Jistě, nic nelze naráz, ale nezapomínejme na boží pomoc. K tomuto rozvolňování a k této ohebnosti vůči nárazům je zároveň zapotřebí nezlomné vůle a pevné duchovní páteře.

7. Zkusme to o některé silvestrovské noci, třeba té příští, „pěkně rozsvítit“. Co? Inu — své nitro. V opilecké vřavě z ulice a v létání barevných světýlek si zkusme udělat užitečný „trucpodnik“. Kam až dokážeme jít opačným směrem? Směrem do ticha, kdy v pokleku duše můžeme projít celý uplynulý rok, tak jako někteří z nás procházejí každý večer uplynulý den, a zhodnotit, co jsme udělali dobrého zejména pro okolí, co jsme propásli a zkazili. Zkusme pak v duchu odprositi ty, kterým jsme ublížili, a odpustit těm, o kterých se snad domníváme, že ublížili nám. Poděkujme Pánu za vše dobré a krásné, i za to, co nám připravil snad těžkého, ale nutného pro naše probuzení a polepšení. Poděkujme za všechnu péči, ochranu či vedení jednotlivě všem andělským kůrům od Andělů, kteří stojí nejbliže nad člověkem, Archandělů a Knížat přes Ctnosti, Mocnosti a Panstva až po Trůny, Cherubíny a Serafíny, kteří stojí nejvýše a patří na Tvář boží. Všechny tyto hierarchie tvoří dohromady Tělo boží, každá z nich má i svůj důležitý, ba životní význam pro člověka, i když ten o tom většinou neví. Žijeme však jen trvalou obětí vyšších světů.

Pak můžeme všechny tyto duchovní bytosti poprosit o požehnání, posvěcení, pomoc a posilu do dalšího roku, o sílu ke správnému rozpoznání a vykonání všech zkoušek, o to, abychom se stali lepšími lidmi pro svět. Vysílejme světlo oddanosti do vyšší vůle pro všechny dny budoucího roku. Zatímco ostatní pijí a jásají a nevědí proč, nám poskočí srdce lehkostí. Je bude ráno bolet hlava i ztěžklá duše, naši duši se od tlaku uleví. Tak jako malá voňavá fialka zkráší třeba celé smetiště, nebo tak jako hrstka disidentů, stojících kdysi na zdánlivě ztracené pozici, cosi tehdy správně pojmenovala, vyslovila i učinila za miliony dalších a tím vyčistila vzduch k jejich volnějšímu nadechnutí, i my si můžeme třeba právě o Silvestru obnovit svoji identitu. Můžeme tím neviditelně

nastavovat hráz tomu, co se této noci po zeměkouli děje. I kdybychom v této době, vymknuté z kloubů, svojí tichou prací rozpustili jen miliontinu běsnící zemské aury, vykonáme dost. Se vším dobrým museli začínat „donkichoti“. Stačí, když máme opravdovou touhu po čistotě, a nebude nám líto, že nejsme jako oni.

